

Kåröd Hede-bladet nr 14 december 2003

God jul och Gott nytt år önskas alla av

Bengt Olof Bengtsson
Anne Frahm
Thorsten Gustafsson
Ulla Hagsköld
Marie Johnard
Marianne Mellberg
Olov Olovsson med familj
Margit Tängerstad
Märta Wogenius

Kära släktingar!

Som julklapp kan ni äntligen öppna släktföreningens fönster mot internetvärlden. Genom att skriva in adressen www.karodhede.se hamnar ni på föreningens hemsida, som tack vare flitigt arbete av Marie Johnards eminente son Anders och hans Jessica har tagit form och gestalt under hösten. Allt fler kommer att ha tillgång till dator och genom att vi kan publicera artiklar och hålla ett korrekt släktregister på sidan underlättas och förbilligas föreningens verksamhet och vi får lättare att hålla kontakt.

Portokostnaderna är som bekant en dryg del av utgifterna för en förening.

I år gör vi förstås ett utskick av Kåröd-Hedebladet per post liksom tidigare, för än så länge har vi rabattfrimärken hamstrade för en billig penning av v. ordförandens förutseende far.

Vi har i årets nummer blandat artiklar om det aktuella, det nyss förflutna och det som är historia. Tanken är ju att olika generationer skall kunna dela med sig av sina tankar och upplevelser genom bladet. Vi tackar därför Henrik Johnard och Josefin Römbö för bidragen och hoppas få flera kommande år. Vi kan nu också med fördel ta emot bilder med lite historia kring som kan publiceras på hemsidans bildavdelning.

När det gäller släktregistret, som jag skrivit av efter ganska otydliga och ställvis ofullständiga förslagor och lagt in i släktforskningsprogrammet DISGEN vill jag framhålla att vår uppgift ett tag

framöver kommer att vara att göra det mer komplett i sina äldre delar. Jag har t.ex. inte levnadsår på en hel del avlidna. Därför vill jag be alla som kan att gå igenom släktregistret på hemsidan i sin släktgren och sända in kompletterande uppgifter till mig. Jag har med hänsyn till lagstiftning betr. personuppgifter inte varit särskilt fullständig när det gäller de senaste 60 åren och vad som publiceras om nu levande skall vara godkänt av berörda. Vi kan därför till en början lugnt koncentrera oss på tiden före 1914.

Alla har fri tillgång till släktregistret en bit in på 2004 men sedan kommer vi att med lösen koppla tillträdet till betald medlemsavgift.

På hemsidan publicerar vi under resp. rubrik sammanträdesprotokoll och tidigare årgångar av Kåröd-Hede-bladet. Styrelsen planerar att arrangera ett **släkthemöte** i juni 2004. Men dessförinnan är det jul nu igen och ordföranden och styrelsen ber att få önska alla

GOD JUL och GOTT NYTT ÅR!

Glöm inte medlemsavgiften som behövs för att underhålla hemsidan!

Olof Johnard
Ordförande

Kåröd Hede släktförening
c/o Olof Johnard Skårsg 14
41269 Göteborg
Släktföreningens postgiro 942614-9
Ansv. utgivare Olof Johnard

ATT OBSERVERA

Enl. Personuppgiftslagen skall en person godkänna att namn mm är med i dataregister. Vi ordnar det så att ni godkänner genom att sätta ett kryss på postgiroblanketten vid texten *frivilligt bidrag*. Vi tänker **inte** ta med personnummer i våra register.

Frank Johnard och spanska inbördeskriget

I alla stora skeenden som vi läser om i tidningsrubriker och så småningom i historieböckerna finns den vanliga människan med. I privata brev och andra dokument som sparats i släktgömmorna kan man få glimtar av förra seklets oroliga historia så som den upplevdes av enskilda aktörer. Följande artikel bygger på brev hem till hustrun Dagny från Frank Johnard.

I Käröd-Hedebladet från 2001 kunde vi läsa ett utdrag ur Frank Johnards dagbok från hans segelfartygstid ombord på barkskeppet Winterhude på resan Chile tur och retur 1928. Men hans äventyrliga tid var inte slut med denna resa.

Under 1930-talet, det turbulenta årtiondet, som inleds med ekonomiska kriser och inrepolitisk oro och avslutas med världskrigsutbrottet 1939, utkämpas ett inbördeskrig i Spanien. Upprinnelsen till kriget var ett uppror mot den unga spanska republiken som bildades efter republikanernas och vänsterns valseger 1931 då kungen Alfons XIII gick i landsflykt. Det var armén i Marocko under

ledning av general Franco som startade upproret mot den lagliga regeringen 1936. Stormakterna i Europa förklarade sig stå neutrala och ville begränsa konflikten genom att ingå ett noninterventionsavtal, som innebar att ingen av de undertecknande staterna fick stödja någon av de krigförande sidorna med vapen och krigsmateriel. I det vanmäktiga Nationernas Förbund togs inte frågan upp. Den svenska regeringen förklarade sig beredd att underteckna avtalet och att medverka i det praktiska genomförandet. En International Board för Nonintervention in Spain inrättades med säte i London. Svenskt ombud i kommittén var envoyén Palmstierna. Man behövde rekrytera folk för att kontrollera införseln till Spanien landvägen och sjövägen. Sjökapten bedömdes vara lämpade för kontroll av fartyg och deras last och via det svenska utrikesdepartementet gjordes urvalet av svenska observatörer. Frank Johnard tillhörde dem som utvaldes att vara "observing officer", utrustades med särskilt pass och reste i oktober 1938 via London och Paris till Palermo på Sicilien där en av kontrollstationerna inrättats för kommissionens tjänstemän. Verksamheten där leddes av en svensk kommandörkapten vid namn August Giron. På kontoret tjänstgjorde också en ung svensk diplomat som hette Paul Mohn. Han har ägnat uppdraget i Palermo några sidor i sina memoarer Krumelur i tidens marginal.

Enligt instruktionen skulle observatörerna embarkera fartyg med spansk destination, kontrollera last och passagerare samt övervaka lossningen i spansk hamn. Där skulle de också vidtaga åtgärder för att kontrollera, huruvida vapen eller krigsmateriel lossades och om utlänningar, som ämnade delta i kriget, landsattes. Eftersom observatörerna utsågs från alla stater som undertecknat överenskommelsen – alltså även Tyskland och Italien som stödde Francosidan – kunde man förutse att det skulle bli svårt att genomföra intentionerna.

Paul Mohn skriver, att kontrollen från början blev illusorisk. Många fribytare seglade förbi kontrollstationerna och slank igenom västmakternas ridå av krigsfartyg. Spanska båtar fick enligt bestämmelserna passera obehindrat och några sovjetryska syntes aldrig till i kontrollhamnarna.

I några bevarade brev och anteckningar kan vi följa Frank Johnard i det praktiska arbetet.

Den 23 oktober kl. 18.10 gick han ombord på det tyska fartyget Jason med destination Santander och Bilbao. Han har noterat namn och resmål för de tio passagerarna av vilka de flesta var tyska köpmän. Därefter följer en detaljerad lista med uppgifter om lasten, som bestod av stycke gods såsom linfrö, fältspat, automobil delar mm. Vid lossningen i Santander har han låtit öppna några lådor och säckar som stickprov för att kolla innehållet.

Självklart blev det en hel del väntetid mellan båtresorna och Frank utnyttjade tiden till att se sig om.

Han skriver från Palermo den 21 december 1938, att han varit ute och tittat på stadens sevärdheter, bl. a. katakomberna under ett kapucinerkloster: "väggarna fulla med benrangel insvepta i säckar, kistor på golvet osv. Konstigt nog var luften rätt bra därnere fast torr. Sedan gick vi ut och tittade på apelsin- och citronträdgårdarna strax utanför stan. Det var betydligt trevligare".

Den 24 januari 1939 skriver han hem, att enligt hans bedömning skulle kriget snart vara slut. Barcelona väntas falla för Francostyrkorna denna dags kväll men han tror att Valencia kan hålla ut längre.

I början av mars är det hela över och observing officer No 209 Johnard reser hem till familjen i Göteborg och fortsatt tjänst som befälhavare i Ahlmarks rederi. I ett brev till alla observing officers framför den brittiske chefen för observatörgruppen ett tack för arbetet för "peace and goodwill". Det framgår vidare av brevet att jobbet inte varit riskfritt. En hel del fartyg bombades eller torpederades

under perioden oktober - mars och en lista på 10 observatörer, därav fyra svenskar, som omkom i samband med dessa krigshandlingar talar sitt tydliga språk. I den moderna historieforskningen rörande spanska inbördeskriget framhålls, att noninterventionsinsatserna kom att missgynna den republikanska sidan. Medan den fascistiska Francosidan på olika vägar erhöll vapen och krigsmateriel från Italien och Tyskland hindrades vapenleveranser till den kämpande republiken. Västmakternas oro för ett kommunistiskt styre i Spanien spelade förvisso in och noninterventionspolitiken kan ses som en fasad bakom vilken tidens västliga realpolitiker dolde sitt dubbelspel.

Några ortnamn från hembygden

Att känna till betydelsen av våra ortnamn ger en inblick i forna tiders namngivningsskick och språkliga förändringar under historiens gång. Effekten av lantmätares och kartografers uppfattning om stavning och folketymologiska tydningar kan bli att namnet förändras åtskilligt. Det stora verket Ortnamnen i Göteborgs och Bohus län ger följande uppgifter om några namn på vår hembygds-karta.

Myckleby – i äldre tid mykli byr betyder den stora byn. Det är förstas ordet "mycket" som ingår. Det är ett vanligt ortnamn.

Kåröd blev säteri (dvs. sätesgård för adelsman) 1720. Mansnamnet Kåre förenas här med röd som betyder röjning – alltså Kåres röjning.

Resteröd har samma efterled men förleden är "ristån" – den ristande och skummande ån – där det väl kunde löna sig att röja och bruka jord någon gång på 1200-talet.

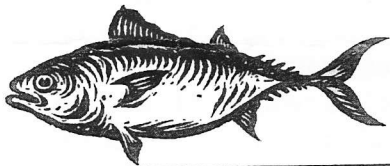
Buvenäs skrevs tidigare Bodnaes och förleden bör vara bod i betydelsen sjöbod.

Syltenäs som ligger intill skrevs förr bl.a. saeltenäs. Förleden hänger alltså ihop med

salt. En sälta är strandmark som stundtals översvämmas av havsvatten. I detta sammanhang kan nämnas att en dombok från 1719 uppger att det fanns en båtfärja mellan Syltenäs och fastlandet vid Ranebergsbukten, varifrån vägen ringlade sig upp till Resteröds kyrka och gårdarna däromkring. Om man var på friarstråt var en tur till fastlandet inte omöjlig även om man inte kunde ro med egen båt. Åtskilliga äktenskap i slakten kom att ingås mellan folk från Myckleby och Resteröd tack vare denna förbindelse.

Allmag – lite osäkerhet råder men man vill förklara det med trädnamnet alm kopplat med hak som betyder utskjutande udde – i så fall söder om Allmagskile.

Ett seglingsminne

God Jul på er, kära släktingar!

Vår gren av slakten är ju sedan flera generationer sjöfarare och sjökaptener, ett arv som min generation säkert präglats av och förvaltar med lite varierande intensitet: Bland mina kusiner finns Magnus Johnard, som är både stridsbåtförare, lyxbåtkapten i Spanien och flitigt anlitaad bland vännerna som kapten på sommarseglingar utmed vår västkust. Brodern Sven börjar mer och mer att lyfta blicken över sina juridiska textmassor på skrivbordet i Stockholm, och söka sig ut på havet. Vintertid i tankarna, sommartid som skeppare på någon hyrbåt med sina kompisar. Självt har jag de senaste åren tillbringat somrarna i min TUR 80, en gammal trotjänare från 1973. Det har varit skärgårdssegling med överfarter till Norge och Danmark, och få

saker går egentligen upp mot sådan segling här på västkusten.

En dag i somras fick jag frågan om jag ville vara med som besättning på "Pursuit" av Tjärnö, som var på hemseglat från Miami där hon legat under två år. Ågaren heter Mats Håkansson, en mångsysslare som vid det här laget korsat atlanten inte mindre än fyra gånger. Det handlade om sträckan Holland -Tjärnö, och jag nappade direkt. Det är denna seglat jag tänkte berätta lite om.

Vi lyckades sammanstråla i Harlingen, ett stycke norr om Amsterdam, den 19 juli. Jag anlände med tåg från Kiel, en resa med jag tror sex byten. Trodde aldrig det skulle funka, men punktligheten var imponerande. Jag identifierade ganska omgående en extremt långsmal segelbåt med stor rigg och en svensk flagga vajande i aktern, och var slutligen på plats. Där mötte jag Mats, hans fru Anna och deras son Kalle, 6 år. Dessutom Marlene, fotograf och vän till Anna. Det rädde en avslappnad stämning ombord, och vi åt middag medan tidvattnet sjönk närmare 2m! Detta var faktiskt en ny upplevelse. Det går riktigt snabbt, och det kan bli besvärligt att ta sig i och ur båten tidvis. För att inte tala om vad det ställer till med i navigeringen. Vattnen utanför Holland utgörs av enorma sandbankar och rev, på många ställen bara några meter djupt trots att man befinner sig "mitt ute på havet". Det gäller att räkna rätt och använda sjöfararbibeln "Reeds nautical almanac", 8cm tjock, flitigt.

Vi lade ut kl 01 på natten just av denna anledning, och tog oss ut i de muddrade farlederna ut mot Nordsjön. Mängder med prickar, som tillsammans med nattfiskande fiskebåtar på bankarna utgjorde det myller av ljus som vi var tvingade att hitta rätt i. Framåt morgonen lämnade vi så den stora sandön Terschelling bakom oss, och var plötsligt ute på den fruktade Nordsjön, känd för sin krabba och besvärliga sjö. Den var nådig mot oss med svaga vindar fram till lunch, men sedan friskade det i, och halva besättningen blev med ens satt ur

spel av sjösjuka. Värst var det för Anna, som var mer eller mindre konstant dålig och liggande i ett dygn. Jag själv fick ta mig en rejäl lur frampå eftermiddagen, med spyan i halsen, men blev så stärkt av vilan att jag sedan rörde mig obehindrat även under däck.

TIPS för den sjösjuke: Inta snarast liggande position när sjukan kommer krypande, och slut ögonen (minskar inflödet av impulser till balanscentrum). Vila tills det känns bra, och be då någon om en spann kallt vatten i ansiktet (okänd verkningsmekanism, men det fungerar). Sedan gäller det att äta ordentligt så man inte går hungrig, och att fixera horisonten med blicken så mycket det går.

Jag kom alltså i fin form till slut, och hade ett fantastiskt nattpass vid ratten från 02-08, där vi forsade fram för halvvind i nio knop med fräsande aktervåg, surfade på vågorna och belystes av en fullmåne som glittrade i vattnet. Sakta övergick natten i gryning, och känslan att vara ett med naturen och elementen var väldigt påtaglig. Vi seglade på ytterligare en dag och en natt snett över Tyska Bukten, den värsta delen av Nordsjön vad gäller sjögång. Här gäller det att hålla sig i det sk trafiksepareringssystemet, en "motorväg" till sjöss där enorma fraktfartyg forsar fram i 25 knop. Då är man inte så stor även om Pursuit mäter 54 fot.

På morgonen anlöpte vi så Thyborön, en av blott en handfull orter utmed hela danska västkusten där det över huvud taget är möjligt att komma in till land med båt! Det är en liten stad helt i fiskens tecken men en stor fiskmjölsfabrik som dominerar alla sinnesintrycken, inte minst luktsinnet. Dessa fabriker luktar verkligen vedervärdigt, våra sulfidbruk har ingenting att komma med i en jämförelse. Den ligger på ett näs av sand, inte många meter över havet, och skiljer det stormiga Nordsjön från den stilla och idylliska Limfjorden. Man för en ojämn kamp för att bevara detta näs, med planteringar och stora mängder sten och betongblock utlagda som pirar med hundra meters lucka utmed hela

stränderna. Dessutom ses överallt lämningar från Tysklands ockupation under Andra Världskriget i form av betongbunkrar och kanonfundament. Vilken oerhörd arbetsinsats att bygga dessa befästningar, men ack så meningslös. Det var svårt att inte känna vemod vid åsynen av dem.

Hur som helst, vi badade i kristallklart vatten, gick en sväng i denna tegelstad med löjligt breda gator och åt en finfin fiskmiddag. Vi beslutade oss nu för att gå vidare in i Limfjorden, där ingen av oss tidigare seglat, och tidigt nästa morgon lade vi ut på nytt. Limfjorden visade sig vara en betydligt angenämare upplevelse än vi kunnat ana. Det är som att segla mitt i Skåne! För unnanvindar gled vi fram omgivna av åkrar, ängar, jordbruksbebyggelse och kalkstensklippor. Dessutom, inte att förglömma, vindkraftverk en masse! De finns precis överallt, och jag måste säga att jag tycker de är riktigt vackra. Hela landskapet är bedårande.

Limfjorden är till stora delar mycket grund, men i västra delen är det stora ytor att segla på. Successivt åt öster blir farvattnen trängre, och från Aalborg färdas man snarast i en bred kanal, som ställvis blir ordentligt bred. Öster om Aalborg är också landskapet betydligt mer ointressant. Det var således med en viss tillfredsställelse vi passerade lyxsommarorten Hals på vår babordssida och gick ut på ett blåsigt och gungigt Kattegatt med kursen inställd på Saeby strax söder om Fredrikshavn. Med vågorna kom sjösjukan åter över den kvinnliga delen av besättningen, som fick inta sängläge. I enlighet med mina sjösjukeråd tidigare var det helt nödvändigt att ordna mat, och jag lagade en gryta på diverse konserver som inte alls passade ihop. Här blev det snarast frågan om att "trycka ned" det som gick, och framgången varierade. Vi kunde än en gång konstatera att det inte alls gungar mindre i en stor båt, om nu någon trodde det! Sjørullade anlöpte vi Saeby sent på kvällen, och fick njuta av

dess mysighet och vackra bebyggelse, med vissa hus så gamla som från 1600-talet, först dagen därpå. Ett riktigt fint litet ställe, må jag säga. Något sent på dagen seglade vi så vidare till Skagen, denna metropol för båtfolk. Sent, därför att i Skagen får man bereda sig på fullsatt trots att hamnen är gigantisk, och bör vara ute i god tid. Trots detta fick vi plats som fjärdebåt längsmed kaj, och kunde bege oss ut i kvällsvimlet att söka föda. Det blev en riktigt god fiskmiddag med rödspätta på Bodilles Kro, och mer tradition än här är svårt att finna. Rustikt och mycket danskt med fisk och fiskare på väggarnas tavlor. I Danmark ska man verkligen äta just rödspätta, de är helt suveräna på att tillaga dem.

Mätta och belåtna var det nu dags för ännu en höjdpunkt: Leo och Sussi på Fregatten! Har någon av er sett dem vet ni vad jag talar om: Packat med glada danskar och svenskar som dricker öl och lyssnar till världens sämsta och töntigaste versioner av framför allt gamla danska slagdängor, kryddat med en och annan Creedence-hit. Och alla älskar det! Leo och Sussi har gjort samma grej på Fregatten i minst 20 år, och att säga att de uppnått kultstatus är ingen överdrift. Sanslöst äkta, sanslöst dåligt och sanslöst roligt! Gå dit, måste ses! Även för övrigt var nattlivet i Skagen över all förväntan med riktigt bra pubar och klubbar (jo, det var faktiskt första besöket trots att jag är göteborgare och allt).

Det blev morgon fortare än vi önskat, och dags för den avslutande etappen till bryggan på Tjärnö. Härlig segling i till att börja med rejäl blåst och revade segel. På vägen såg vi både stormfågel, storlabb och havssula (bergshammer på bohuslänska), samtliga havslevande fåglar, som sällan ses nära kusten. Så dök då alltmer välkända öar och fyrar upp, och för Mats var det ett kärt återseende efter närmare fem månaders resa, förberedelser i USA och sex veckors segling. Kalle Hagsköld (min faster Ullas make) mötte vid ankomsten, och vi skålade i champagne! Jag hade haft en riktigt rolig och spännande vecka ombord, en första kontakt

med farvattnen bortom Jylland. Gissa om det lockar att segla längre nästa gång?!

Henrik Johnard

EN DAG I SKOLAN

Den första tanken som jag tänker när jag vaknar är: "Nej måste jag verkligen gå upp?"

Ja, det måste jag. Äta frukost, duscha, och bädda sängen är morgonrutinen. Det är jobbigt att gå upp kl. 7.00 varje vardag men jag får hålla ut. Sen är det skolan. Jag har tur som går på högstadiet i en vacker skola som heter Montessoriskolan Casa. Den ligger på Herrgårdsgatan. Byggnaden har förut varit en gammal herrgård i Göteborg, inte långt från Örgryte nya kyrka och ligger vackert i en park med en allé. Fast på mornarna spelar det ingen roll om min skola skulle vara ett slott, man är lika trött ändå.

Det är måndag och vi ska ha storsamling med alla fyra klasserna på högstadiet. 91-or, 90-or, 89-or och 88-or. Då pratar lärarna om vad som kommer att hända under veckan, om någon klass ska på något studiebesök eller så. Alla andra dagar har vi småsamlingar var och för sig då klassföreståndarna enbart pratar med sin egen klass.

Sen är det lektioner, franska för halva klassen och tyska för den andra halvan. Franska för mig. Det är ganska intressant för det mesta för jag är bra på språk. Vi får göra hörövningar eller dela upp oss i par och jobba med olika övningar i boken. Efter franskan är det fritt arbete med

tillgång till datorerna fram till lunchen 11.30. Då gjorde jag en presentation på engelska genom att gå in på internetsöksidan **Google** och samla fakta om Big Ben. Till lunch fick vi lasagne den dag jag skriver om. Man har smakat godare! Efter maten får vi en halvtimmas rast då vi brukar spela "king out" innan vi måste åka till gymnastiken.

Gymnastiksalen heter Fysiken och är en stor sal med tillgång till många olika redskap. Den ligger intill Chalmers. Det tar en stund att åka dit eftersom man efter halva tiden måste byta från buss till spårvagn. De som jobbar där är så snåla att vi inte får gå in i omklädningsrummen förrän det är en kvart kvar tills gymnastiken börjar. Jag älskar gymnastik och jag skulle gärna ha det flera gånger i veckan. Det är mitt bästa ämne om man inte räknar med dragkamp och brottnig.

Det skönaste är nog stafetten som vi brukar göra på slutet. Jag är så snabb att jag brukar få springa flera gånger. Efter gymnastiken får man gå hem och läsa läxor. Kanske spela lite dator om tiden räcker. (prova själv; minigolf på jippii.se) Efter det blir det middag, och sen när det drar mot sent brukar jag läsa ett kapitel i en bra bok innan jag somnar. Just nu läser jag "Ondskan" av Jan Guillou som är en av de bästa böcker jag har läst. Jag har även läst böcker av J.R.R. Tolkien och av Annika Thor.

Josefin Römbo 12 år

Protokoll

fört vid sammanträde med styrelsen för släktföreningen Kåröd-Hede
söndagen den 17 augusti 2003.

Närvarande:

Olof Johnard ordf.

Barbro Lundgren v. ordf. kassör

Marie Johnard sekr.

Ing-Marie Abrahamsson

Berit Carlsson

Birgitta Carlsson

Anders Johnard

§ 1

Till att justera dagens protokoll utsågs Ing-Marie Abrahamsson och Marie Johnard.

§ 2

Barbro Lundgren redogjorde för aktuell kassaställning för föreningen. Behållningen är för dags dato SEK 24431:56.

Antalet betalande medlemmar är 45.

Barbro Lundgren föreslog, att föreningens medel skulle överföras från postgiro till bank med tanke på postgirots många olika höga avgifter för sina tjänster.

Styrelsen beslöt att uppdraga åt Barbro Lundgren att finna en bank med goda villkor för föreningskonto och utfärdade en fullmakt för henne att genomföra detta.

§ 3

Ordf. redogjorde för sin kontakt med firma Ordonanssen i Ljungskile, som lämnat idéskiss och prisuppgift för en hemsida för släktföreningen.

Kraven på en hemsida för vår förening är att den skall vara dynamisk dvs. redigeringsbar och erbjuda möjlighet att tillföra nytt material, såväl text som bilder. Vidare skall den innehålla ett utbyggbart släktregister med namn och levnadsdata fram till åtminstone 1914 baserat på programmet DISGEN. Kåröd-Hedebladet skall kunna publiceras och lagras på hemsidan.

Styrelsen beslöt att uppdra åt Anders Johnard, CTH-ingenjör med datainriktning, att lämna offert på en dylik sida. Styrelsen ansåg att en kostnadsram på 10000 –12000 kronor kunde vara rimlig. Styrelsen hade synpunkter på den föreslagna vinjettbilden till sidan och höll före att det borde vara något mer bohuslänskt, gärna med lokal anknytning. Ordf. utlovade nya förslag.

§ 4

Styrelsen beslöt att arrangera ett släktmöte år 2004 – lämpligen i juni och före midsommar.

§ 5

Sammanträdet avslutades

Raneberg dag som ovan

Justeras:

.....
Ing-Marie Abrahamsson

Olof Johnard

.....
Marie Johnard